

UTDRAG AV FOREDRAG I NORD-TRØNDELAG ARBEIDERPARTI'S
ARSMØTE PÅ LEVANGER LØRDAG 25. FEBRUAR 1978

I en krevende situasjon for landet vårt er det mer enn noen gang påkrevet å få et mest mulig sant bilde av den situasjonen vi står overfor.

Vi må erkjenne de store økonomiske problemer som må løses.

Men vi må ikke snakke så mye om krise at vi mister evnen til å se de positive sidene ved den situasjon vi er i.

På den ene siden:

- 2 -

Som ett av de ytterst få land i den vestlige verden har vi enda full sysselsetting.

Industriarbeideren har økt kjøpekraften med ca. 20 prosent de fire siste år.

Jordbrukerne har i gjennomsnitt økt sin kjøpekraft med 57 prosent de to siste år.

Vi ligger nær verdenstoppen i materiell velstand.

Vi er kommet langt i evne til å fordele godene på en rimelig måte.

Vi disponerer et bedre og mer effektivt produksjonsapparat enn noen gang tidligere.

Vi har en løfterik mulighet i velutdannet arbeidskraft.

Nye ressurser i olje og gass gir betydelige muligheter i tida som ligger foran.

Deler av norsk næringsliv kan selv i den nåværende situasjon oppvise gode økonomiske resultater.

På den andre siden:

Vi er og må være en del av et åpent vestlig frihandelssystem.

Dette har gitt og gir betydelige muligheter.

Men den vestlige industriverden preges i dag av lav vekst, høy inflasjon og massearbeidsløshet.

Virkingen av denne situasjonen setter stadig dypere spor også i norsk økonomi.

Vår politikk for full sysselsetting har brakt oss i utakt med konkurrentene, kanskje særlig når det gjelder

produksjonsomkostninger.

Deler av norsk næringsliv har mistet markeder ute og også hjemme.

Viktige deler av norsk økonomi som skipsfart og eksportbedrifter, har betydelige vansker.

Vårt underskudd mot utlandet er for høyt.

Hvordan møter vi så denne situasjonen ?

Arbeiderpartiets valgprogram og Regjeringens langtidsprogram angir hovedmålene for vår samfunnsutvikling i de fire år som ligger foran.

Disse hovedmålene for samfunnspåvirkningen har vært, er og blir et forpliktende arbeidsgrunnlag for Regjeringen.

Den økonomiske politikk må tilpasses de forutsetninger vi møter i dagens harde realiteter.

Tilpasningene i den økonomiske politikk foretas ikke for å droppe hovedmålsettingene i våre programmer, men for å nå disse i en ny og vanskelig økonomisk situasjon.

Det altoverskyggende hovedmål har vært og er trygghet for arbeid og inntekt på kort og lang sikt.

En viktig forutsetning for dette er at det vi lager ved vårt arbeid kan selges.

Vi må videre skape en bedre tilpasning mellom vårt totale forbruk og det vi makter å produsere og selge.

Ut fra det vi nå vet kan vårt nåværende høye totale forbruk ikke økes i de par år vi står foran.

I en slik situasjon blir kravet til en rettfærdig fordeling mer påtrengende enn tidligere.

Vår inntektspolitikk må få en klarere og mer reell lavinntektsprofil.

Store nye utgiftskrevende oppgaver må vente eller strekkes ut i tid.

Resultatet av de pågående lønns- og inntektsoppgjørene er i alle disse sammenhenger viktig.

Vi er i den lykkelige situasjon at vi har ansvarlige organisasjoner som fører disse forhandlingene.

Det er nå disse organisasjonene som har hovedansvaret for å føre forhandlingene fram til et realistisk resultat.

Regjeringen kan ikke og ønsker ikke å ta dette ansvaret og denne oppgave bort fra organisasjonene.

Men innenfor rammen av et samordnet kombinert oppgjør er Regjeringen klar til å tre inn når partene i inntektsoppgjørene finner dette ønskelig og nødvendig.

Utfallet av de samlede inntektsoppgjørene vil gi en viktig forutsetning for den økonomiske politikk som må føres i de nærmeste par år.

Når inntektsoppgjørene og virkningene av disse er mest mulig klarlagt, vil Regjeringen legge fram en plan for hvordan en kan føre norsk økonomi gjennom den inter-

nasjonale krise vi står oppe i.

I denne situasjon må en reise kravet om måtehold og solidaritet.

Kravet om måtehold må imidlertid tilbakevises dersom det bare rettes mot enkelte grupper i vårt samfunn.

Slike krav er bare et skalkeskjul for å låse fast en skjev og til dels usosial økonomisk fordeling.

Kravet om måtehold og solidaritet må rettes til alle grupper. Det må legges mest tyngde i kravene overfor de grupper som har den sterkeste økonomiske evne til å bære det.

Dette blant annet for å kunne imøtekomme berettigede krav om styrking av situasjonen for de mest typiske lavinntektsgrupper.

Den økonomiske politikk må utformes slik at vi kan nå disse målsettingene.

Kravet om måtehold og solidaritet må ha sitt klare utspring i ønsket om å verne oss mot stor arbeidsløshet.

Det må videre ha som målsetting at vi i fellesskap skal yte etter evne for å verne om alt vi har oppnådd og bygd opp i dette landet.

Måtehold og solidaritet skal verne oss mot at overdrevne og urealistiske krav skal kunne forsterke virkningen av en internasjonal krise i vårt eget samfunn.